

KAŽDÝ MÁ SVOU LAJNU

HOST

O FLORBALU, PRVNÍCH LÁSKÁCH
A CENĚ VÍTĚZSTVÍ

PETRA DVOŘÁKOVÁ

PETRA DVOŘÁKOVÁ

KAŽDÝ MÁ SVOU LAJNU

**O FLORBALU, PRVNÍCH LÁSKÁCH
A CENĚ VÍTĚZSTVÍ**

KAŽDÝ MÁ SVOU LAJNU

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Brno 2017

**O FLORBALU, PRVNÍCH LÁSKÁCH
A CENĚ VÍTEZSTVÍ**

© Petra Dvořáková, 2017

Illustrations © Karel Osoha, 2017

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-097-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-098-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-099-8 (Formát MobiPocket)

*Mým nejmilejším sportovcům
Marečkovi, Šimonkovi, Dominikovi a oběma Vítům*

1. UŽ ZASE HÁDKA

Adam zavřel oči. Tak ještě jednou. Jako by tam znovu byl. Věděl, že kouč vybere jeho. Patří k nejlepším v týmu. Když jde o všechno, jde na nájezd vždycky on. Lehce poťukává míček florbalou. *Pomalů. Nespěchej*, šeptá si a pozoruje gólmana, který roztáhl paže tak, že zavalil skoro celou bránu. Buch-buch, buch-buch, ozývají se rytmické úderky florbalových čepelí o mantinel. Bojový rytmus nabírá na rychlosti. *Ještě pomalů, nenech se vyprovokovat*. Adamovi se tají dech. Jde stále pomalů, už je na dva metry. *Musíš pálit. Jinak budeš moc blízko*, prolítne mu hlavou. Buch-buch, čepele florbalek teď hrají o mantinel zběsilý bojový tanec.

Teď, vykřikne něco v jeho hlavě. Máchně florbalou a strelí. Možná na setinu sekundy mrkl. Dráhu míčku si totiž vůbec neumí vybavit. Až ten poslední okamžik. Míček prolítne gólmanovi nad pravým ramenem. Ten bezmocně máchně rukou a povyskočí jako šelma, ale na Adamovu strelu nemá. Je tam. Tělocvičnou se nese vítězný řev. Kluci přeskakují mantinel a běží nadšeně k Adamovi.

„Dělej!“ vyrušila ho z myšlenek na včerejší zápas Kateřina, která vztekle zabušila na dveře koupelny.

„No jo,“ odsekl otráveně a zvedl se z vany. Co ta může pochopit. To jejich pinkání do balonku, kterému říkají florbal. Prostě holky. Ne že by se někdy na jejich zápas

nešel podívat. Ale popravdě – důvod byl jiný, než že by ho zajímala jejich hra. Bývá tam totiž Eliška.

„Tak budeš už?“ ozvaly se další rány na dveře. Adam raději rychle otevřel. Táta měl dnes špatnou náladu, už když přišel z práce. Naštvat ho ještě víc hádkou se ségrou nebo pozdním příchodem k večeři, to fakt nechtěl.

Rychle si natáhl bílé tričko a tmavé šortky a vydal se širokou chodbou ke schodišti. Už nahoře ale zaslechl rozčilené hlasy rodičů. Raději se zastavil, aby ho vrzání starých dřevěných schodů neprozradilo. Rodiče se dole v kuchyni evidentně hádali. Kolikátá hádka za poslední dobu to byla? Adam to raději ani nepočítal.

„Jasně jsem ti vysvětloval, že tenhle dům je pro mě důležitéj. Na takovej projekt jsem čekal dvacet let,“ slyšel tátův podrážděný hlas. Úplně živě si představil jeho rozezlený výraz. Pokaždé když se rozčílí, těžké černé brýle mu popojedou na nose dopředu a jeho pohled pak vypadá opravdu hrozivě. Aspoň že v posledních letech místo plnovousu nosí jen krátké prošedivělé strniště. Jako dítěti se Adamovi zdálo, že vousy dělají otce přisnějším, než ve skutečnosti je.

„A já jsem ti jasně říkala, že nebudu rušit svoje plány kvůli tvým klientům,“ odsekla maminka. Adamovi ale bylo jasné, co si táta o maminčiných plánech myslí.

„Dovol, abych ti připomněl, žes do žádné práce chodit nemusela.“

„Přesně tak – ty sis prostě představoval, že budu celý život sedět doma na zadku a čekat, až si vzpomeneš, že máš rodinu. Jenže to ses přepočítal.“ Z maminčina hlasu byla slyšet nezvyklá bojovnost, která otce zjevně ještě víc popouzela.

„Tak promiň, že jsem se snažil, abyste se měli jako v bavlnce. Ať dělám, co dělám, nikdy nebudeš spokojená,“ odsekl táta.

„To jsem neřekla.“ Bylo cítit, že maminka přece jen ubrala. Adam podle zvuků ozývajících se z kuchyně odhadoval, že právě rovná špinavé nádoby do myčky. „Jen si myslím, že bys měl začít brát vážně, že taky chodím do práce. A ne mě dusit kvůli tomu, že chci dělat něco jiného než vaši hospodyni.“

Adam vytáhl z kapsy u šortek mobil. Ne, tohle dneska večer poslouchat nebude. Bleskurychle vyťukal zprávu Martinovi a ten stejnou rychlostí odpověděl: *Za deset minut na hradbách v parku.*

Adama na chvíli napadlo, že by se kuchyni rovnou vyhnul a zmizel ven, jenže to by pak byl oheň na střeše. Docela ho štvalo, že se pořád musí hlásit jako malej kluk, ale s tím nic nenadělal.

Naštěstí se na schodech objevila Kateřina. „Co je?“ zeptala se, když na ni prudce zagestikuloval, ať tak nedupe.

„Zase se hádají,“ zasyčel na ni.

Kateřina obrátila oči v sloup. „Už zase?“

Ještě chvíli svorně zůstali na schodech a sbírali síly. Aniž by to jeden nebo druhý vyslovil, oba dva se z konfliktu rodičů pokoušeli odhadnout, jak moc je situace mezi nimi vážná. Z jejich kuchyně se v posledních měsících stalo spíš bitevní pole, kde maminka s tátou vedou dost nepochopitelnou a z Adamova pohledu i nelogickou válku. Stejně jako teď.

„Jestli máš pocit, že tě dusím, tak to můžeme rovnou jít od sebe,“ zaslechl otce.

Adam měl pocit, že atmosféra dole je tak hustá, že by ji mohli krájet. V kuchyni najednou zavládlo ticho. Adama napadlo, že jeden nebo druhý z rodičů pravděpodobně dobíjí municí, aby znovu zaútočil. Přesto mu právě tento okamžik nabízel alespoň malou naději, že když vejdou do kuchyně hned teď, můžou se vyhnout přímé palbě.

„Jdeme,“ kývl na Kateřinu. Ta pokrčila rameny a vydala se za ním. Pomalu sešli dolů a opatrně nakoukli do pootevřených dveří. Maminka, která stála zády ke kuchyňské lince, si jich okamžitě všimla. Stále ještě měla na sobě sváteční halenku a šedivou sukni. Když přišla z práce, ani se nepřevlékla a hned se pustila do přípravy večeře. Jen tmavý uzel vlasů už jí trochu povolil.

„Vy jste tady?“ Bylo vidět, že se lekla. I otec se překvapeně otočil.

„Tak pojdte večeřet,“ zatvářil se, jako by se nic nestalo, a maminka postavila na stůl několik talířů. Kateřina se pustila do servírování. Adam si všiml, jak pečlivě se soustředí na nabírání grilované zeleniny, jen aby se nemusela podívat na rodiče.

„Dobrou chuť,“ přikývla maminka.

„Máš to výborný,“ pochválil ji otec, když se pustili do jídla. Adam nenápadně pozoroval jeho obličej. Zdálo se mu téměř nemožné, aby někdo tak plynule přešel z konfliktu do téměř veselého tónu.

Kateřina se tázavě podívala po Adamovi: *Chápeš to?*

Ten jen zavrtěl hlavou a mrkl na hodiny. Skoro sedm.

„Skočím ještě s Martinem na hřiště,“ obrátil se tázavě na maminku.

„Tak do devíti doma,“ utrousil táta, aniž by jakkoliv bral v potaz, že Adam mluvil na maminku.

Rád by podotkl, že mu je patnáct, ale nakonec raději mlčel. Těsně před odchodem se zahlédl v předsíni v zrcadle. To bílý triko mu k tmavejm vlasům fakt sedne, uvědomil si.

2. RICHARD VYHROŽUJE

Adam za sebou rychle zabouchl těžké domovní dveře a vyšel na ulici. Na hradby na konci parku to bylo sotva dvě stě metrů a věděl, že nemusí spěchat. Martin se určitě jako vždycky opozdí. Bydlí na druhé straně ulice a vychází načas.

Adam si vychutnával poslední sluneční paprsky babího léta, které bývalo mezi starými kaštany a javory mimořádně krásné. Vyndal z kapsy müsli tyčinku a pustil se do žvýkání. Popravdě, müsli vůbec neměl rád, ale doktor mu při poslední kontrole jasně řekl, že jestli chce sportovat, musí zvýšit příjem energie. Maminka mu od té doby tyčinky přikládala několikrát týdně ke svačince. Adam si sáhl na druhou kapsu šortek, kterou napínal florbalák. *Škoda že se florbal nedá hrát i venku*, pomyslel si těsně předtím, než přeskočil kamennou zídku lemuující park. Na konci cesty zahlédl známou postavu. Martinova klátivá chůze se nedala přehlédnout. Přes loňské prázdniny se vytáhl tak, že dokonce přerostl Adama. Na rozdíl od něj však svou výšku vnímal jako přítěž.

„Aspoň můžeš soupeře snáz utahat,“ vysvětloval mu už několikrát kouč, ale Adam měl pocit, že Martin svou výšku jako výhodu stejně využít nedovede. Kdyby on běhal jako Martin, připadal by si jako florbalovej bůh. Je pravda, že techniku s florbalkou má lepší, ale kdyby zlepšil běhání, neměl by konkurenci. Ani v Richardovi.

„Nandali jsme to Blackům, nandáme to i Sniperům,“ pustil se do úvah Martin, jakmile dosedl vedle Adama na hradby a rytmicky si přehazovali míček, který Adam vytáhl z kapsy.

„Richarda postavěj do hlavní sestavy, to je jasný,“ uvažoval nahlas Adam. Richard byl Adamův největší protivník, a zdaleka nejen ve florbalu. Už několikrát ho potkal na tréninku holek a potom ho zahlédl u šaten, jak si povídá s Eliškou. Adam se potom snažil vyzvědět od Kateřiny, o čem si ti dva asi povídali, ale jediná odpověď, které se mu dostalo, byla: *Tak se jí zeptej sám.*

„Záleží, kterej bude rozhodčí. Jestli Stráník, tak je to v pytli,“ pokračoval v úvahách Adam. Rozhodčího Stráníka už několikrát na zápasech potkali a pokaždé to skončilo konfliktem.

„Nechápu, jak mu může to hákování tolerovat,“ rozčilloval se Martin, kterému Richard na posledním zápase kvůli hákování dokonce zlomil florbaluku.

Od sportovní haly, která stála hned za parkem a bůhví proč se jí tady ve městě říkalo Manhattan, se ozvaly klučíčí hlasy, které přerušily jejich další úvahy.

„Už jdou,“ sykl Martin a zadíval se směrem k nízké prosklené budově, kde se pomalu začínaly rojit chlapecské postavy s holemi přes rameno. Chumel se potom vydal napříč parkem k hradbám. Adam věděl, že se zastaví pod lampou na opačné straně cesty, chvíli podiskutují a potom se jeden po druhém rozejdou.

Skupinka ale tentokrát vypadala mimořádně vesele. Adam s Martinem sem tam zaslechli rozjívený výkřik: „Nandáme jim to... Nemaj šanci...“ Po chvíli se z hloučku opravdu začínaly odpojovat jednotlivé postavy a trousily